

ги предал на абата Иоаким. — вечна му память.

Навън се дигна засуетен глъч. Няколко монаси надникнаха тревожно през вратата.

— Царство му иде! Глотата изкачна баиря!

— Хайде, по-скоро... — подкани Вителеем и продължи да превежда текста, който францисканецът четеше, а Иоаким записваше. — Останаха само няколко думи. И туй "...най-необикновенното в твърдението или по-скоро, в учението на бат Иоаким е, че римското християнство е завършило своето дело и е стигнало до своя край. Божията промисъл е наредила щето светът да живее в разни откъслечи от време. През дните на еврейството светът е бил под прякото влияние на Бог-Отец, през време на християнството е бил под влияние на Бога-Син, а сега е дошъл вече часът да живеем под влиянието на Бог-Свети Д-х. А това значи, че през идните времена няма да имаме вече нужда от вяра, за да възприемаме нещата, а от разум и мъдрост..."

По дългия коридор на манастиря задрънка оръжие, отекна звук на многобройни стъпки. Новият архимандрит остави тихо перото, отправи се към вратата.

На прага застана самодържецът. Четиримата се съведоха в дълбок поклон. Иоан Асен даде знак на хората си да останат навън и влезе в килията. Той бе облечен в проста дреха от чер струмишки шаек. В сряда и петък, когато постеше, той носеше най-скромно облекло, като най-обикновения от своите поданици.

— Е, готов ли е преводът на прочутата книга? — попита с горещо любопитство той и приближи към поставката. — Свършихте ли вече?

— Токущо довършихме, царство ти... — каза тихо Иоаким. — И още съм поразен от мъдростта на тази книга, която като еретическа, аз не мога да възприема, ала признавам, че тя оставя човека дълго в дълбока размисъл.

Царят взе в лявата си ръка дебелата връзка пергаменти, препис-